

ALEX
SCARROW

JAZDCI
ČASOM

DNI PREDÁTOROV

ALEX SCARROW v minulosti pracoval ako grafik. Neskôr sa rozhodol tvoriť počítačové hry. Nakoniec však dospel a stal sa z neho spisovateľ. Napísal niekoľko úspešných trilerov a filmových scenárov, ale až pri knihách pre mladých získal možnosť zabávať sa s myšlienkami a predstavami, s ktorými sa pohrával v čase, keď vymýšľal počítačové hry.

Žije v anglickom meste Norwich so synom Jacobom, manželkou Frances a dvomi tučnými potkanmi.

Nezabudnite na predchádzajúcu knihu
zo série **JAZDCI ČASOM:**

JAZDCI ČASOM: Prvá misia

DNI PREDÁTOROV

ALEX SCARROW

slovart

Copyright © Alex Scarrow 2010

Translation © Klára Kruteková 2013

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2013

ISBN 978-80-556-0612-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Frances, Jacobovi, Maxovi a Frodovi – zo základne v Norwichi.

A špeciálne pre vás, milí čitatelia, mám tento tajný zašifrovaný odkaz:

*PG SP TE LKDPQEHK QKZHUSTET TOJTK KDGPZ,
NCPLOS VYZJPI FODJOCK DKHOZETOCK
SHKVP – LPJDKQP.*

1. KAPITOLA

2026, Mumbáí, India

Schodiskom sa ozýval rachot, akoby sa na nich rútila lokomotíva. Vzduch bol zrazu plný prachu a dymu. Nebolo vidieť ani na krok. Sal Vikramová mala pocit, že sa zadusí kúskami betónu, ktorý vdýchla nosom a teraz jej upchával hrdlo.

Zdalo sa, že prešla celá večnosť, kým sa vzduch prečistil a opäť bolo vidieť núdzové svetlo na stene pri schodisku. Vďaka slabému žltohnedému osvetleniu zbadala, že dolné schody sú zatarašené štrkom a pokrútenými oceľovými trámami. Na schodisko, po ktorom len pred pár minútami zišli dolu, sa zrútil strop a úplne ho zničil. Sal zbadala, že z trámov trčí akási ruka. Bola mŕtvolne biela, nehybná a načahovala sa k nej, akoby prosila, aby sa jej chytila alebo ňou potriasla.

„Sme v pasci,“ zašepkala Salina mama.

Sal pozrela najprv na ňu, potom na otca. Muž rázne pokrútil hlavou a z vlasov sa mu vytriasol prach.

„Nie! Žiadne také! Musíme sa odtiaľto vyhrabať!“ pozrel sa na Sal. „Začneme hrabať, dobre, Saleena?“

Dievča mlčky prikývlo.

Otočil sa na ostatných ľudí uväznených na núdzovom schodisku. „Dobre?“ opýtal sa aj ich. „Musíme sa odtiaľto vyhrabať. Nemôžeme čakať, kým príde záchrana, lebo...“ Salin otec vetu nedokončil a nepovedal tak, na čo v tej chvíli všetci mysleli – ak sa mrakodrap zrútil po toto poschodie, každú chvíľu sa môže začať rúcať ďalej.

Sal sa poobzerala po zafúľaných tvárach okolo seba. Boli tam manželia Kumarovci, ktorí bývali o dva byty ďalej, Chaudhryov-

ci s tromi synmi a pán Jošipura, obchodník ako jej otec, no slobodný... rád si užíval spoločnosť krásnych žien. Tento večer však zrejme trávil sám.

A bol tam ešte jeden muž... stál na konci schodiska pod núdzovým svetlom. Sal ho nepoznala.

„Ak s tým pohneme, môže sa to na nás zrútiť!“ prehovorila pani Kumarová.

Salina mama chytila svojho manžela za rameno. „Má pravdu, Hari.“

Hari sa otočil na ostatných. „Niektorí z vás si ešte zrejme pamätajú, čo sa stalo v New Yorku, však? S *Dvojičkami*.“

Sal si spomenula, ako im o tom na hodine dejepisu púšťali dokument. Oba mrakodrapy sa zrútili a zmizli v kúdoloch sivého dymu.

Niekoľko hláv prikývlo. Tí starší si to veľmi dobre pamätali, no všetci naďalej len mlčky stáli a nikto sa nemal k činu. Jeden z trámov zrazu naliehavo zavrzgal a padla na nich spŕška úlomkov a bieleho prachu.

„Ak budeme len čakať... tak umrieme!“ skríkol pán Vikram.

„Prídu nás zachrániť!“ odvetil pán Jošipura. „Hasiči tu o chvíľu...“

„Nie. Obávam sa, že neprídu,“ ozval sa niečí hlas. Sal sa za ním otočila. Starec, ktorého ako jediného nepoznala, konečne prehovoril.

„Obávam sa, že neprídu,“ zopakoval, tentoraz jemnejšie. Podľa prízvuku mohol byť zo Západu, Angličan alebo Američan, a na rozdiel od ostatných nebol ani trochu špinavý od prachu. „Nestihnú to. Za necelé tri minúty sa podlaha nad nami prepadne a jej hmotnosť spolu s ostatnými zrútenými podlažiami spôsobí, že sa zrúti celá Palace Tower.“

Prebehol pohľadom po vystrašených dospelých a ešte vystrašenejších deťoch. „Je mi to naozaj ľúto, ale nikto z vás to neprežije.“

Teplota na schodisku stúpala. Poschodie pod nimi zachvátil oheň, ktorý pomaly prehrieval ocelové trámy mrakodrapu, ktoré strácali pevnosť. Vôkol sa ozývali hrôzostrašné stony.

Hari Vikram si chvíľu obzeral neznámeho muža a zrazu si uvedomil, že on jediný nie je od prachu. „Veď vy nie ste špinavý. Ako ste sa sem dostali? Našli ste cestu von?“

Starec pokrútil hlavou. „Nie.“

„Ale... predtým ste tu neboli! Musí tu byť teda...“

„Proste som sem prišiel,“ odvetil neznámy muž, „a o chvíľu musím zas odísť. Naozaj nemáme veľa času.“

Salina mama podišla smerom k starcovi. „Odísť? Ako? A pomôžete... pomôžete nám?“

„Môžem pomôcť len *jednému* z vás,“ povedal starec a pozrel sa na Sal. „Tebe, Saleena Vikramová.“

Všetky pohľady spočinuli na Sal.

„Vezmi ma za ruku,“ povedal jej starec.

„Kto ste?“ opýtal sa Salin otec.

„Som jediná šanca pre vašu dcéru. Ak ma vezme za ruku... bude žiť. Ak nie, umrie tu spolu s ostatnými.“

Akýsi chlapec sa rozplakal. Sal ho poznala. Bol to jeden z bratov Chaudhryovcov, ktorých chodievala varovať. Mal deväť rokov a bol na smrť vystrašený. V rukách zvieral svoju obľúbenú hračku, jednookého plyšového macka, akoby to bola jeho jediná záchrana.

Strop nad nimi opäť zastonal. Strašidelný zvuk sa niesol stiesneným priestorom na schodoch ako volanie umierajúcej veľryby alebo kvílenie lode, ktorá klesá na dno oceánu. Vydýchaný vzduch okolo nich bol taký horúci, že už takmer nemohli dýchať.

„Zostávajú nám už len dve minúty,“ povedal neznámy muž. „Horúčava ohňa deformuje konštrukciu budovy. Palace Tower sa zrúti na zem a stiahne so sebou aj okolité budovy. O stodvadsať sekúnd tu zomrie päťtisíc ľudí. A zajtra budú noviny plné správ o teroristickom útoku.“

„Kto... *kto* ste?“ znovu sa opýtal Salin otec.

Starec, ktorý mohol mať asi šesťdesiat rokov, spravil niekoľko krokov dopredu pomedzi ľudí a ruku mal stále načiahnutú k Saleene. „Nemáme čas. Musíš ma vziať za ruku,“ povedal.

Otec dievčaťa mu skočil do cesty. „Kto ste? A-ako ste sa sem dostali?“

„Prepáčte, ale na vysvetľovanie nemáme čas. Proste som prišiel... a tak isto aj odídem.“

„Ako?!“

„To nie je dôležité... skrátka nejako odídem. A môžem so sebou vziať aj vašu dcéru... *len* vašu dcéru.“ Starec sa pozrel na hodinky. „Teraz už máme naozaj málo času. Len minútu a pol.“

Sal videla otcovu napätú tvár, jeho mozog obchodníka pracoval na plné obrátky. Nie je čas na *ako* a *prečo*. Oheň z dolného poschodia sa k nim predieral a vrhal na zaprášenú podlahu tancujúce tieň.

Hari Vikram odstúpil. „Tak ju vezmite! Musíte ju zobrať!“

Sal sa vystrašene pozrela na starca. Zvyčajne neverila na nadpozemské veci, ako sú hinduistickí bohovia, anjeli alebo démoni... ale tento muž určite nepochádzal z tohto sveta. Bol ako príznak. Duch.

Pán Vikram ju nervózne schmatol za ruku. „Saleena! Musíš ísť s ním!“

Sal zmätene hľadela na rodičov. „Prečo n-nemôžeme ísť všetci?“

Starec pokrútil hlavou. „Len ty, Saleena. Je mi to ľúto.“

„Prečo?“ spýtala sa a po zaprášených lícach sa jej začali valiť slzy.

„Si *výnimočná*,“ odvetil muž. „Preto.“

„Prosím, vezmite aj mojich chlapcov!“ skríkla pani Chaudhryová.

Starec sa k nej otočil. „Nemôžem. Kiež by som mohol... ale nemôžem.“

„Prosím! Sú ešte veľmi malí. Mladší ako ona! Majú celý život pred sebou...“

„Je mi to ľúto, ale nie je to na mne. Môžem vziať len Saleenu.“

Sal zacítila na pleciach otcove ruky. Silno ju sotil dopredu k neznámemu mužovi. „Vezmite ju! Už aj ju vezmite!“

„Oci! *Nie!*“

„Vezmite ju!“

„Nie! Nie...”

Konštrukcia budovy opäť zastonala a podlaha sa im zachvela pod nohami.

„Už nám zostáva len pár sekúnd,” povedal starec. „Musíme sa ponáhľať.”

„SALEENA!” skríkol otec. „CHOD!”

„Oci!” fňukalo dievča. Otočila sa na mamu. „*Prosím! Ja nechcem!*”

Starec sa natiahol dopredu a zdrapil ju za ruku. Otec ju postrčil smerom k tajomnému neznámemu, no Saleena sa inštinktívne vymanila z jeho pevného zovretia. „*Nie!*” zvrieskla.

Konštrukcia budovy stonala čoraz hlasnejšie, podlaha sa triasla a vzduch sa naplnil prachom a kúskami betónu.

„Už je to tu!” povedal starec. „Už nastal čas! Saleena... môžem ťa zachrániť, ale musíš ísť so mnou!”

Pozrela naňho. Nedávalo to zmysel, ale aj napriek tomu mu z nejakého dôvodu verila. „Aj tvoji rodičia chcú, aby si so mnou išla.” Jeho oči boli veľmi hlboké a staré.

„Áno!” Saleenin otec sa snažil prekričať čoraz intenzívnejší hluk. „*Prosím! Zoberte ju, HNEĎ!*”

Vedľa jeho nízkej siluety stála plačúca pani Vikramová. Natahovala ruky, aby naposledy objala svoju milovanú dcéru. Manžel ju ťahal preč od dievčaťa. „*Nie, láska moja! Musíme ju nechať ísť!*”

Pani Chaudhryová potisla svojich chlapcov smerom k starcovi. „*Prosím! Zoberte aj ich! Chyťte ich za ruky...*”

Podlaha sa zachvela a všetci sa zapotácali na jednu stranu. Sal sa cítila ako omámená. Akoby padala voľným pádom.

To je ono, padanie!

V tom okamihu sa im zem pod nohami roztvorila a odhalila oceán tancujúcich plameňov. Bolo to ako pohľad do samotného pekla. A posledná vec, ktorú si Sal pamätala, bol pohľad na jednookého medvedíka, ako padá cez schodisko a mizne v horúcich plameňoch.

2. KAPITOLA

2001, New York

Sal sa posadila na posteli a lapala po dychu. Líca mala mokré od slz.

Znovu tá nočná mora.

Na základni bolo hrobové ticho. Sal počula len Maddine slabé chrápanie z dolnej posteľe a Liamovo nezmyselné brblanie s írskym prízvukom z posteľe oproti.

Tlmená lampa osvetľovala drevený stôl a staré stoličky okolo neho. Na druhej strane miestnosti blikali svetielka na monitoroch počítačov. Iba jeden z nich bol zapnutý celú noc. Sal z posteľe videla, že robí rutinnú defragmentáciu a čistí dáta. Ten počítač nikdy nespál.

Nebol to *počítač*... už nie... teraz to už bol *Bob*.

Sal nevedela znovu zaspať, tak zliezla dolu z poschodovej posteľe. Maddy sa v posteli mykala a Liam sa tiež nepokojne vrtel. Možno sa aj im snívalo o posledných momentoch pred tým, než ich Foster zachránil. Liam bol na potápajúcom sa Titanicu a Maddy na palube lietadla, ktoré malo každú chvíľu havarovať. Tieto nočné mory sa k nim vkrádali až príliš často.

Po špičkách prešla po studenej betónovej dlážke k stolu s počítačmi a posadila sa na jednu z kancelárskych stoličiek. Chodidlá si pritiahla pod seba, aby si ich aspoň trochu zohriala. Chytila myš, otvorila dialógové okno a začala ťukať do klávesnice.

> čau, bob

> **To si ty, Maddy?**

> nie, to som ja, Sal

> Je pol tretej ráno. Nemôžeš spať, Sal?

> nočné mory

> Snívalo sa ti, ako ťa Foster naverboval?

Naverboval, tak to ten starec, Foster, nazýval. Ako keby vtedy mala nejakú inú možnosť. Život, alebo smrť. Vezmi ma za ruku, lebo inak sa rozpleštiš pod padajúcim mrakodrapom. Sal striaslo. *Skvelé možnosti na výber.*

> áno, presne tak

> Súcitím s tebou, Sal.

„Ďakujem,“ potichu povedala do malého mikrofónu na stole. Už sa jej nechcelo písať a ťukanie klávesnice bolo aj tak hlučnejšie ako jej tichý hlas.

„Veľmi mi chýbajú, Bob.“

> Chýba ti tvoja rodina?

„Áno, mama s otcom.“ Vzdychla si. „Mám pocit, že odvtedy prešli celé roky.“

> Si v tíme len 44 cyklov, Sal. To je presne 88 dní.

Cyklus predstavuje dva dni, ktoré sa opakujú stále dookola. Je to časová bublina, v ktorej sú uzavretí oni aj ich základňa. Jedenásteho septembra 2001 o polnoci sa čas zresetuje a znovu sa začne desiaty september. No život vonku plyní normálne.

Vonku... vonku je New York. Presnejšie Brooklyn. Ulice, ktoré už poznala ako svoju dlaň. Rozhovory s ľuďmi, ktorí si ju nikdy nezapamätajú, už ovládala naspamäť. Číňanka z pracovne, Iránec, ktorý vlastní malé potraviny na rohu. Zakaždým, keď sa s nimi rozprávala, oni ju videli prvý raz. Nová tvár, nový zákazník, ktorého treba milo privítať. No ona ich už poznala. Vedela, čo povedia. Vedela, aká je pani z pracovne hrdá na svojho synovca a že pán z Iránu je nahnevaný na teroristov, ktorí zbombardovali jeho rodné mesto.

Dnes bol utorok, jedenásteho septembra, druhý deň večne sa opakujúceho cyklu. O necelých šesť hodín narazí prvé lietadlo do Dvojčiek a New York aj všetci jeho obyvatelia sa navždy zmenia.

„Čo robíš, Bob?“

**> Spracúvam dáta. Vykonávam údržbu pevného disku.
A ešte čítam knihu.**

„Super. A čo čítaš?“

Na obrazovke sa objavila stránka z knihy, na ktorej sa postupne vyznačovali slová, ktoré Bob počas ich rozhovoru „čítal“.

> Harryho Pottera.

Sal si tie staré filmy z prvého desaťročia pamätala. Príliš na ňu nezapôsobili, ale jej rodičia knihy o Harrym Potterovi ako deti zbožňovali.

„Páči sa ti to?“

Bob neodpovedal ihneď. Sal postrehla, že vyznačovanie slov na stránke zastalo a slabý bzukot počítača stíchol. Povedať svoj názor... s tým Bob tak urputne bojoval. Celá kapacita počítača pracovala na tom, aby vyjadrila, alebo skôr simulovala taký jednoduchý ľudský prejav... vlastný názor. Páči alebo nepáči.

Po pár sekundách začal pevný disk znovu tlmene priasť.

> Veľmi sa mi páčia tie čary.

Sal sa zasmiala pri pomyslení, koľko terabytov bolo potrebných na vytvorenie takého jednoduchého vyjadrenia. Ak by chcela byť hnusná, mohla by sa ho spýtať, aká farba sa podľa neho hodí k fialovej alebo či má radšej čokoládovú alebo vanilkovú príchuť. Možno by takáto otázka zablokovala počítač na celé hodiny a Bob by skúmal nekonečné možnosti, až by nakoniec prišiel s tým, že nie je schopný nájsť vhodnú odpoveď.

Starý dobrý Bob. Skvelý na vyhľadávanie informácií, ich spracúvanie a overovanie. Len od neho nikdy nechcete, aby vybral z jedálneho lístka dezert.

3. KAPITOLA

2001, New York

Pondelok (časový cyklus č. 45)

Väčšinu škôd, ktoré boli napáchané na základni počas poslednej časovej kontaminácie, sme už dali do poriadku. Diery v stenách sme zasadzovali, dvere do zadnej miestnosti sme vymenili za nové a oveľa pevnejšie. A zaobstarali sme si úplne nový záložný generátor. Boli ho tu nainštalovať nejakí chlapíci, takže sme pred nimi museli ukryť všetky časti časostroja. A keď sa opýtali, na čo nám je toľko počítačových monitorov, Maddy povedala, že tvoríme počítačové hry. Myslím, že jej to uverili.

Náš nový generátor je oveľa výkonnejší a spoľahlivejší ako jeho predchodca. No aj tak dúfam, že ho nebudeme musieť nikdy použiť.

Máme dokonca aj starý televízor, DVD prehrávač a nintendo. Liam sa na ňom veľmi rád hrá. Je úplne zbláznený do jednej hlúpej hry, v ktorej sa postavičky vozia na motokárach a hádžu do seba banány.

Ach, tí chalani.

Maddy vraví, že musíme vytvoriť novú podpornú jednotku. Nového Boba. Pre prípad, že nastane časový posun a budeme ho musieť napraviť. Lenže nový Bob nebude až taký úplne nový. Jeho telo áno, no do hlavy mu môžeme dať umelú inteligenciu prvého Boba. Takže bude presne taký, aký bol naposledy... a nie ako ten trkvas, ktorý kedysi vypadol zo

skleného valca. No to mi odľahlo. Bob bol totááálne hlúpy, keď sa narodil.

Opravili sme aj rastové valce. Niekoľko z nich zničili bytosti, ktoré nás napadli, ale teraz už fungujú všetky. Naplnili sme ich tou smradľavou proteínovou žbrndou, v ktorej plávajú embryá. Museli sme ju ukradnúť z krvnej banky v nemocnici. Je to vlastne krv, konkrétne plazma, ale sú do nej pridané všelijaké vitamíny a proteíny.

Pravdupovediac, vyzerá ako sopeľ, ale je to ešte horšie, pretože smrdí ako grcanica.

Žiaľ, ešte stále nemáme embryá. Podľa všetkého nemôžeme použiť žiadne zo starých – musia byť špeciálne vyšľachtené niekedy v budúcnosti...

Maddy sa pozrela na Liama. „Pripravený?“

„Hej,“ odvetil. Liam oblečený iba v trenírkach sa triasol od zimy a v ruke držal nepremokavú tašku s oblečením.

Maddy sa pozrela na svoje telo. Bola oblečená v tričku a tiež sa triasla. „Možno by sme sa niekedy mohli vymyslieť, ako tú vodu najprv zohriať.“

„To určite,“ odvetil Liam.

Maddy sa vyšplhala po rebríku a pozrela sa na vodu, ktorá do skleného valca vtekala z vodovodu. Sadla si na okraj valca a namočila si prsty na nohách.

Mokrý odchod – také bolo pravidlo. Museli si byť istí, že do minulosti s nimi pocestuje len voda... a nie kusy podlahy, koberca, betónu či kábla, ktoré nemajú v minulosti čo robiť.

„Bóóóže! Je ľadová!“

Liam si sadol vedľa nej. „No super.“

Maddy sa striasla a pozrela na Sal, ktorá sedela za počítačom. „Koľko času nám zostáva?“

„Niečo vyše minúty.“

„Takže,“ povedal Liam a pomaly sa namáčal do vody. „Si si istá, že vieš, čo máme robiť?“

„Ehe.“ Vôbec si však nebola istá! Nebola si istá absolútne ničím. Foster ju nechal v šтиchu. Odišiel a nechal ju viesť tým a základňu aj napriek tomu, že takmer nezvládli svoju prvú misiu. Jediné, čo jej zostalo, bol *počítač Bob* a príručka na jeho pevnom disku s názvom „Veci, na ktoré by ste sa mohli pýtať“.

„Ako si vypestujeme novú podpornú jednotku?“ bol prvý súbor, ktorý našla, keď pred pár týždňami adresár prvý raz otvorila. Prvým krokom v zozname bola príprava rastového valca a vloženie klonu. Keď na riadok klikla, na obrazovke sa objavila Fosterova tvár hľadajúca do webkamery. Vyzeral o takých desať, dvadsať rokov mladší ako v deň, keď jej povedal, že je pripravená, zaželel jej šťastie a odišiel.

Foster na obrazovke nemal viac ako päťdesiat rokov. „*Takže,*“ začala a naprával si pritom mikrofón, „*otvorili ste tento dokument. To znamená, že vaša podporná jednotka bola zničená a teraz potrebujete vytvoriť novú.*“ Foster pokračoval vo vysvetľovaní toho, ako sa treba o podpornú jednotku starať, krímiť ju a ako fungujú rastové valce. A na konci dlhého videa bola pasáž, ktorú hľadali.

„*Takže... klony vznikajú z umelo vyrobených ľudských embryí. Predpokladám, že ste minuli všetky embryá, ktoré sa na základni nachádzali, a teraz potrebujete ďalšie.*“

Nie tak celkom. Neminuli ich, ale zadusili sa vlastnými výlučkami pár dní po tom, ako nastal posun a prišli o elektrickú energiu, ktorá okrem iného napájala aj filtračný systém. Prišli o tie bledé, holohlavé telička, o všetky – od malého, ktoré by sa Maddy zmestilo do dlane, až po chlapca, ktorý vyzeral na takých osem, deväť rokov. Všetkých museli vyniesť von a hodiť do rieky. Nechcela by to zažiť znovu.

„*Dobrá správa je, že máme aj ďalšie. Máme celú zásobu životaschopných embryí, ktoré už majú v hlave zabudovaný silikónový procesor. Sú pripravené na rastový proces a, pravdaže, na inštaláciu umelej inteligencie.*“ Foster na monitore sa placho usmial. „*Ak ste boli dostatočne šikovní, tak sa vám podarilo vybrať z hlavy vašej poslednej podpornej jednotky čip a zachovať jej umelú inteligenciu...*“

Maddy prikývla. *Hej. Teda, túto nemilú robotu za nás urobil Liam.*

„... takže vaša nová podporná jednotka nebude musieť začínať ako úplný hlupák, pretože budete môcť použiť umelú inteligenciu tej predoslej. Takže, ako som povedal, dobrá správa je, že máme aj ďalšie embryá. A zlá správa je, že vám ich nikto nedoručí rovno pred dvere... ako... napríklad ako pizzu. Budete si po ne musieť ísť sami.“

Sal oznámila, že im zostáva posledných tridsať sekúnd. Maddy sa znovu začala sústrediť na ľadovú vodu vo valci. Postavila sa vedľa Liama a začala drkotat zubami. „Och Bože! T-tá voda je úplne ľ-ľadová! Ako to môžeš vydržať?“ opýtala sa.

Liam sa zaškeril. „Nemám veľmi na výber.“

„Dvadsať sekúnd!“ zakričala Sal.

„Kam si vravela, že to ideme?“ opýtal sa Liam.

„D-do San Francisca v roku 1906.“

Liam zodvihol obočie, akoby nad niečím rozmýšľal.

„Počkaj... nie je to ten istý rok, keď... keď...“

„Čo?“

„Pamätám si, ako o tom otec čítal v novinách. Je to rok, keď...“

„Pätnásť sekúnd!“

Maddy začala kopat nohami vo vode. „Liam, musíme sa už ponoriť.“

„Ja viem... Bože, ako strašne neznášam túto časť cestovania v čase.“

„Možno by sme ťa so Sal mohli niekedy n-naučiť plávať.“

„Desať sekúnd!“

„Och, Kriste na nebi, prečo sa to musí robiť práve *takto*? Prečo bol ten chlapík, Waldstein, taký sprostý a vymyslel cestovanie v čase?“

„Ak chceš na niekoho nadávať... tak by to mal byť ten Číňan, neviem ako sa volal, ktorý na to prišiel ako prvý.“

Liam prikývol. „Ani ten veru nemusel vymýšľať blbosti!“

„Päť sekúnd!“ zakričala Sal. „Musíte sa ponoriť!“

Maddy zdvihla ruku nad Liamovu hlavu. „Mám ťa ponoriť?“

„Nie! Ja... ja... no dobre!“

Zhlboka sa nadýchol a rukou si chytil nos.

„Uvidíme sa na druhej strane,“ povedala Maddy a zatlačila mu hlavu pod vodu. Tiež sa zhlboka nadýchla a ponorila sa.

Božemôj... a je to tu.

Bola to jej premiéra. Prvý raz cestuje do minulosti. Ak teda neráta to, keď po ňu prišiel Foster do roku 2010. Pred cestou bola príliš zaneprázdnená zapisovaním a kontrolovaním súradníc, nastavovaním okna na návrat, kontrolovaním, či jej dala Sal do tašky dobré šaty... bola príliš zaneprázdnená na to, aby si uvedomila, ako veľmi sa bojí vcucnutia do časopriestoru, chaosu a bohviečoho ešte, a toho, že sa ocitne na začiatku minulého storočia.

Otvorila oči pod vodou a zbadala rozmazanú siluetu Liamovho tela, ako sa zmieta v panike. Okolo neho plávali milióny malých bubliniek. Cez hrubú sklenenú stenu valca videla slabé svetlo lampy na počítačovom stole, obrysy Sal... a potom...

... potom začali padať do temnoty.

4. KAPITOLA

2015, Texas

„Milí študenti, o chvíľu dorazíme do inštitútu, takže vás chcem požiadať, aby ste sa správali slušne,“ prehovoril učiteľ Whitmore a roztržito si poškrabal šedivé strnisko okolo úst. Považoval svoju bradu a fúzy za pekne udržiavané, no nikto iný si to nemyslel. „Ale ja viem, že sa budete,“ dodal.

Edward Chan si vzdychol a pozrel sa von cez široké okno klimatizovaného autobusu. Vonku bol typický texaský deň. Slniečny a horúci. To boli dve veci, ktoré neznášal. Oveľa radšej sedáva vo svojej tmavej izbe v Houstone, kde má vždy zatiahnuté závesy a zapnutú ultrafialovú lampu, ktorá osvecuje manga plagáty a tie potom vyzerajú ako halogénové nápisy v nočnom klube.

Jeho izba bola tmavá, chladná a tichá. A bola ďaleko od týchto uvrážaných deciek a uchichotaných dievčenských skupiniek. Stredoškôlčky vždy chodia v skupinkách. Sú zlomyseľné, stále si niečo šepkajú, chichocú sa a ukazujú na ostatných. A chalani... tí sú ešte horší, ak je to vôbec možné. Správajú sa ako mačovia, sú hluční, drzí, posadnutí športom, oplývajú sebavedomím, zo slúchadiel iPodu im hučí gangsta rap a hajfajvujú si za každú hovadinu. Opálení, plavovlasí, modrookí... a školou, výškou či životom prejdú bez toho, aby čo len na chvíľu museli premýšľať nad tým, či sa im za chrbtom niekto nevysmieva a neukazuje na nich prstom.

To bol kastovný systém v škole. Dievčatá, chichotajúce sa skupinky klonov Hannah Montany, namyslení fešáci zgrupujúci sa v gangsta gangoch... a na samom konci boli decká ako Edward Chan – čudáci. Samotáři, emáci, okuliarnici a šprti.